

hyppigt gif i Kirke. Ideelt set vil der maaske ikke kunne siges noget til Præsten, naar han her stiller Jaarene paa den ene Side og Buffene paa den anden efter Altergang og Kirkebesøg. Men det er dernæst bitterligt, at Præsterne ogsaa have menneskelige Følelser og Svagheder som alle andre, og at de selvsølgelig dømme ud af rent personlige Følelser og Svagheder, og da vil man ofte komme til at skønne dette, at Præsten kommer til at handle uvilkaarlig uretfærdigt, fordi ogsaa han er et svagt Menneske. Der foreligger nemlig ikke saa faa Tilfælde af Præstehandlinger, som vise, at Præsterne ikke ere bedre end nogen som helst andre, ja, som mange Gange vise, at de i Retning af Egentærlighed og andre daarlige Ting i alt Fald ikke staa høiere, men meget ofte ret lavere end mange andre Mennesker. Jeg skal anføre som Eksempel en Dom, der for nylig faldt ovre i Æbeltoft. Denne Sag har været meget omtalt i den danske Presse og er altsaa ingen Hemmelighed. En Præst ovre ved Æbeltoft, paa Helgenæs, en Pastor Kuhweder — jeg refererer Sagen her efter Æbeltoft Avis, paa hvis Upartisthed man har Grund til at tro, saa meget mere som det er en Dom, der refereres — havde en Tjenestepige, som havde smurt sig et Par Stykker Smørbrød i Spisestuen og spist disse, ligesom hun havde disponeret over nogle faa Rabarberstikke til Fordel for nogle fattige Folk. Vedkommende Præst lod i den Anledning Pigen kriminelt tiltale, men traf derved en Dommer, der var mere menneskekærlig, end Guds Tjener i dette Tilfælde var. Da Dommeren skulde dømme, dømte han Pigen til kun 10 Kroners Bøde, hvorimod Præsten vilde have hende dømt kriminelt, altsaa til Straf paa Person. Naar en Præst som denne havde Ret og Magt over sin Menighed til at stille Jaarene fra Buffene, vilde jeg ikke med glad Sind ind under hans Dom. Jeg tror, at han har saa haardt et Hjerte, ser saa snævert, saa lidet menneskekærligt, overbærende og mildt, at han vist mange Gange vilde komme til at gøre sin Menigheds Medlemmer Uret, naar han skulde klassificere dem og sætte dem til højre eller venstre med Hensyn til kirkelig Vielse. Jeg skal anføre et andet Tilfælde ude fra Nordsjælland, fra Bloustrød. Det skal være Tilfældet derude, at Præsten tid-

ligere har haft Ret til en Arbejdsdag om Aaret; Arbejderne i Omegnen skulde gøre en Arbejdsdag paa Præstens Gaard om Aaret; det havde Præsten Ret til at kræve gratis. Nu er det saaledes, at den vedkommende Præst — han hedder Ole Jensen — bortforpagtede sin Jord og derfor ikke længere havde Brug for Arbejdskraften. Da han saa ikke længere faar denne Udbytte, gaar han en anden Vej. Han kapitaliserer Arbejdskraften til 50 Ore om Dagen, og forlanger altsaa, at de fattige Arbejdere skulle betale 50 Ore i Stedet for en Arbejdsdag. Da nogle af Arbejderne ikke godt kunde og andre ikke vilde betale, fordi de syntes, at det var uretfærdigt, lod han disse Arbejdere udpante for 50 Ore. Dette synes ogsaa at være et Udslag af en saadan Karakter hos denne Mand, at man ikke har Byst til at lade ham dømme om, hvorvidt denne eller hin er værdig til at faa kirkelig Vielse. Jeg kunde meget godt tænke mig det Tilfælde, at vedkommende Præst vilde anfende for uværdig, som ikke vilde betale ham de 50 Ore, og som han derfor maatte lade udpante. Det er meget muligt, at en saadan Mand, der er bleven udpantet, eller som ikke havde betalt de skyldige Penge, vilde blive stillet uden for Kirken, saa at han ingen kirkelig Vielse kunde faa. Disse Eksempler kunne vistnok suppleres med mange andre og vise, at Præsterne med Hensyn til deres Handlinger ogsaa kunne lade sig lede af andre Grunde end ren kristelig Mildhed og Overbærenhed, at de stundom kunne lade sig lede af rent personlige og egentærlige Motiver, og det bevirker, at jeg ikke tør give Præsterne en større Magt, end de allerede have, saa at de skulde kunne klassificere Befolkningen i to Slags, de, som skulle stødes uden for Kirken, og de, som skulle have Lov til at blive inden for den. Men selv om Præsterne havde denne aldeles overmenneskelige Evne til at dele Befolkningen retfærdigt, vilde dog deraf følge, at man fik to Slags Ægtefælskab, nemlig de kirkelige Ægtefælskab, som Præsterne tillod, og de borgerlige, der vilde blive ensbetydende med Ægtefælskab, stiftede paa uværdig Maade. Man maa nemlig erindre, at hvad der sker, hvis dette Lovforslag bliver vedtaget, er, at de borgerlige Ægtefælskab fra den høje Stilling, de nu indtage i Udlandet, nemlig den at være